

עין משפט
נר מצוה

יב.

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מסורת הש"ס

א [וע"ש י"ד סימן א
ע"פ ג].
ב ב מ"י פ"ד
מלכות שמיטה
לכה ז סג ע"פ סג
טושי"ע י"ד סימן א ספ"ק
א חפ"ק 7:
פג ד ה טושי"ע סג ספ"ק
ג.
פד ו מ"י פ"ד מלכות
תמנות לכה ו
טושי"ע י"ד סימן א
ספ"ק לר].
פה ח מ"י פ"ד הלכה ג:
פו ט י ב מ"י פ"ד
מלכות שמיטה הלכ'
ח וע"פ כ"מ שהרי
כמ"ע ע"פ סג טושי"ע י"ד
ק"א ספ"ק ד:

ונפקא מינה ליהי שראינוה שהיה לה חלב קודם לידה להביא לה
מפטרינן מנטעם חלב ואפשר דלף רש"ג סבר דחלב פוטר והשתא
אתי שפיר דאשכחן רש"ג דלא חייש למיעוטא בריש כל הכללים (ע"ו
דף מ:). דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגור ר"מ התם ורבי
יוחנן נמי אכל לעיל (דף ה:). משחטית
כותי ולא גזר דכו דגור ר"מ ובערה
יוחסין (קידושין דף פ:). גבי שני דברים
שאין זבה דעת לישאל ועשאו הכתוב
כו משמע נמי דרבי יוחנן כרבינן
דר"מ ס"ל והא דל"ר יוחנן צפוק אין
מעמידין (ע"ו דף ט:). למעוטי מוריס
ובניות צית אויביק וסתמא כ"מ
התם היו סתם ואח"כ מחלוקת בריש
כל הכללים (סס מ:). והא דלמנו רש"ג
כל ששה שלשים יום צדסו אינו נפל
הא לא ששה פרי שפך היו אפילו נפל
הגג או אכלו אפי דפרק ר' אליעזר
דמילה (שבת דף קלה:). וקיימא לן התם
כוותיה אע"ג דרובן אינן נפלים וכן
תוך שמינה ימים צבהמה אסרינן
התם ולא אולנין צתר רובא התם
משום דלא יצא להקל בערוה והריכוה
חליצה צמת זבח שלשים ולא נלו לסמוך
על הרוב ולהתירה לשוק בלא חליצה
שלא יאמרו העולם שפיהק ומת יצא
ידי לעו וקלקול ולכך גס לענין
אצילות פטור שלא יצא להקל בערוה
ועוד דבלאו הכי יצא להקל באצילות
דקי"ל (מ"ק דף ק"ח:). הלכה כדברי
המיקל בצבול וסמרו כמנו כן צבהמה
דגזרו בהמה אטו אדם דאי לא הא לא
קיימא הא אי נמי אסור צבהמה
אפי" צבריה שלא יצא להתירה צבולה
שיהא קרוב לפיהק ומת:

פסח. דלמנו רחמנא (שמות יג) ואכלו את הצמר ושלמים דלמנו
רחמנא (שם טג) ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכפרה תלויה
חף באכילה מאי איכא למימר אלא ודאי איכל דקמין ארובא היכא
דלא אפשר ואפי הכי פליגי בקטן וקטנה משום דאפשר לדינן נמי היכי
ילפינן מיניה אלא ודאי הלכה למשה
מסיני (ב) הא דקמיתין ארובא
אפי היכא דאפשר אי נמי אחרי
רביס לשהטות (שם טג) משמע בין
רובא דליתיה קמין בין רובא
דליתיה קמן דמאי שנא הא מהאי
והא מלתא סמיתין ולא דקיקין כל
י"ח טרפות. ונקובת הריאה משום
דשכיח בה ריעותא דקיקין והיכא
דליתרמי דלתיפשה ריאה ולא צדק
מתכלל דקמיתין הא ודארה הוניה
דלמנו (לעיל דף ט). נחטוה צמוקת
היתר עומדת ואין מפרסמין הדבר:

א) [לעיל ג:]. ב) [מוספתא
פ"ב הי"ב]. ג) גיטין סו.
ד) ע"פ ע"פ ע"פ ע"פ ע"פ
פסחי' קיד) [וע"פ ל:].
ה) כ"מ כד: [מוספתא
פ"ב הי"ב]. ו) [קדושין
א: ח]. ז) [במדבר י"ח].
ח) כ"מ ט"פ: הא.
ט) [וע"פ ח' קמן פ:].
כסוף ד"ב סמוך. י) [וע"פ
תוס' צמורות כ: ד"ה ואי
בעית אימא].

ג'ליון הש"ס
רש"י ד"ה פסח וכו' אלא
ודאי הל"מ" ע"פ קמין
דן נ"ב כ"מ ד"ה מהאי
וע"פ:

הנהגות הב"ח
א) נבי א"י אע"פ כ"ל
ותבנה דלמנא נחמק:
ב) רש"י ד"ה פסח וכו'
מסמי הוא דקמיתין:

מוסף רש"י
לכוי תיכול עולה כורא
דמלחא. צביתומא אהרי
ליה, כשתמירד לי טור של
מלה אומר לך עטמה של
דבר (שבת ד: ובע"ז ע"ב ע"ב)

שיטה מקובצת
א) לימא רוב מצויין
אצל פשיטה. גבי מי
חוס' כבודות דף כ ע"ב:
ב) הלכה למשה מסיני
הוא א"א: ג) הריכא
דאחתי' ב: דאדיפאם
ריאה: ד) מומחין הן שאם
לא היה וכו'. ג"כ בקצת
ס"י כתיב (רוב מצויין)
כלומר רוב השוחטים
מומחים הם שאם לא היה
מומחה לא היה שוחט:
ז) והלך בעל הבית. (עוד)
ח"ב בכל הספרי די נמצא
והלך אח"כ בעל הבית
ונמצאו שחוט ולא ידע מי
שחטו אם שלוחו ולא אחת:
ט) דשחט חד סימן קמיה
שפיר והלך לו הוראה
ונגמר זה שחטו ולא וכו'.
וכו: י) חזקת שליח וכו'.
י"ב בקצת ס"י עושה
שליחותו כל השלוחין
מוחזקין בכך ולאחר
שנתרצו בשליחותן דאי
עושים שליחותן: י"ג) ונאי
נראין דברי פלוגי וכו' וכו'
פלוגי והלא: י"ד) משבר
תורה לא פריך. י"ה) ע"י
תוס' כבודות י"ב ע"ב:

רבינו גרשום

(אלא תדע) [ודילמא
היכא דאפשר למבריקה
אפשר והיכא לא אפשר
לא אפשר] ולא אמרינן
במקום נקב קא שחיט: וכי
ימיא א) בספח וקדושים
רובא אולנין מאי וכו' אלא
היכא דאפשר וכו' הכא נמי
דאפשר [לדינן] היכא
לא אולנין בתי רובא
היכא דיכילינן [למבריקא]
למבריקה: ב) אמר ליה
חזקתו שחוט כלומר
דאמרינן שלוחו שחט או
יראל אחר מומחה שחט
וירוב מצויין אצל פשיטה
מומחין הן הכא נמי
[בשחיטה] (בריאה אחד
שחטו נימא) דרוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן
ולמה ליה לראות מחתלה
ועד סוף: לעולם [ידידע
ולא גמיר וכו] וכו'
שחט שחט ושמא דרס
ומשום הכי צריך לראות
מחתלה ועד סוף: אמר
לוי אין חזקתו תרומ
כלומר אי"פ שמצא תרומ
צריך לתרום פעם אחרת
כדביבין לפרוש לקמן
לעולם אין חזקה שליח
וכו' אבל בשחיטה אי נמי
איניש וכו' אבל בתרומה
קאמר) [ודילמא] איניש
אחרניא שמעט לו והתורה
שלא מדעת וכו'. דכתיב
והתרם גם אתם. ר' יהודה
[ס"ל] אסור [ולא אמרינן]
אחרניא שמעט לו והתורה
לעולם כ"כ:
רוב מצויין אצל שחיטה
מומחין הן. לעולם כ"כ:
דאסור דודאי נתגבלו
בשחיטה (נמי) [והשוחטין]
(ושחטן) השליכן

פסח וקדושים מאי איכא למימר
אלא אפשר דל"ר נחמין אמר רב ראה אחד
ששחט אם ראהו מתחלה ועד סוף מותר
לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול
משחיטתו היכי דמי אי ידיע דגמיר למה לי
ראה ואי ידיע דלא גמיר פשיטא ואלא דלא
ידע אי גמיר אי לא גמיר ל"ר לימא רוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן מי לא תניא ר' הרי
שמצא תרנגולת שחוטת בשוק או שאמר
לשלוחו צא שחוט והלך ומצא שחוט
חזקתו שחוט אלמא אמרינן רוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי לימא רוב
מצויין אצל שחיטה מומחין הן ליעולם ידיע
דלא גמיר וכו' וכו' דשחט קמן חד סימן שפיר
מהו דתימא מדהאי שפיר הך נמי שפיר
קמ"ל האי אתרמווי איתרמי ליה אידך שמא
שהה שמא דרס בעא מיניה רב דימי בר
יוסף מרב נחמן האומר לשלוחו צא ושחוט
והלך ומצא שחוט מהו אמר לו חזקתו שחוט
האומר לשלוחו צא ותרום והלך ומצא תרומ
מאי אמר ליה יאין חזקתו תרומ מה נפשך
אי חזקה שליח עושה שליחותו אפילו
תרומה נמי ואי אין חזקה שליח עושה שליחותו
אפילו שחיטה נמי לא אמר ליה לכוי תיכול
עלה כורא דמלחא לעולם יאין חזקה שליח
עושה שליחותו ושחיטה אי נמי (ה) דילמא
איניש אחרניא שמעט ואזל שחט רוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן תרומה דילמא איניש
אחרניא שמעט ואזל תרם הוה ליה תרם שלא
מדעת יהוה תרם שלא מדעת אין תרומתו
תרומה לימא רוב מצויין אצל שחיטה
מומחין הן תניא היא ר' נתנאי הרי שאברו
לו גדייו ותרנגוליו והלך ומצאן שחוטין רבי
יהודה אוסר רבי חנינא בנו של רבי יוסי
הגלילי מתיר אמר רבי נראין דברים של רבי
יהודה שמצאן באשפה ודברי רבי חנינא
בנו של ר' יוסי הגלילי שמצאן בבית מאי לאו
בהא קמיפלגי דמ"ם אמרינן רוב מצויין אצל
שחיטה מומחין הן ומו סבר לא אמרינן רוב
מצויין אצל שחיטה מומחין הן אמר רב נחמן
בר יצחק לא דכולי עלמא רוב מצויין אצל
שחיטה מומחין הן ובבית דכ"ע לא פליגי
דשרי באשפה שבשוק דכולי עלמא לא פליגי
דאסור כי פליגי באשפה שבבית מ"ם אדם
עשוי להטיל נבלתו באשפה שבבית ומו סבר
אין אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה
שבבית אמר ר' נראין דברי רבי יהודה שמצאן באשפה מאי
אשפה אילימא אשפה שבשוק הא אמרת דכולי עלמא לא
לאו פשיטא באשפה שבבית אימא סיפא ודברי רבי חנינא של רבי
יוסי הגלילי שמצאן בבית מאי בית אילימא בית ממש האמרת דכולי
עלמא לא פליגי דשרי אלא פשיטא באשפה שבבית קשיא דברי אדרבי
הכי

פסח וקדושים מאי איכא למימר
אלא אפשר דל"ר נחמין אמר רב ראה אחד
ששחט אם ראהו מתחלה ועד סוף מותר
לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול
משחיטתו היכי דמי אי ידיע דגמיר למה לי
ראה ואי ידיע דלא גמיר פשיטא ואלא דלא
ידע אי גמיר אי לא גמיר ל"ר לימא רוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן מי לא תניא ר' הרי
שמצא תרנגולת שחוטת בשוק או שאמר
לשלוחו צא שחוט והלך ומצא שחוט
חזקתו שחוט אלמא אמרינן רוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי לימא רוב
מצויין אצל שחיטה מומחין הן ליעולם ידיע
דלא גמיר וכו' וכו' דשחט קמן חד סימן שפיר
מהו דתימא מדהאי שפיר הך נמי שפיר
קמ"ל האי אתרמווי איתרמי ליה אידך שמא
שהה שמא דרס בעא מיניה רב דימי בר
יוסף מרב נחמן האומר לשלוחו צא ושחוט
והלך ומצא שחוט מהו אמר לו חזקתו שחוט
האומר לשלוחו צא ותרום והלך ומצא תרומ
מאי אמר ליה יאין חזקתו תרומ מה נפשך
אי חזקה שליח עושה שליחותו אפילו
תרומה נמי ואי אין חזקה שליח עושה שליחותו
אפילו שחיטה נמי לא אמר ליה לכוי תיכול
עלה כורא דמלחא לעולם יאין חזקה שליח
עושה שליחותו ושחיטה אי נמי (ה) דילמא
איניש אחרניא שמעט ואזל שחט רוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן תרומה דילמא איניש
אחרניא שמעט ואזל תרם הוה ליה תרם שלא
מדעת יהוה תרם שלא מדעת אין תרומתו
תרומה לימא רוב מצויין אצל שחיטה
מומחין הן תניא היא ר' נתנאי הרי שאברו
לו גדייו ותרנגוליו והלך ומצאן שחוטין רבי
יהודה אוסר רבי חנינא בנו של רבי יוסי
הגלילי מתיר אמר רבי נראין דברים של רבי
יהודה שמצאן באשפה ודברי רבי חנינא
בנו של ר' יוסי הגלילי שמצאן בבית מאי לאו
בהא קמיפלגי דמ"ם אמרינן רוב מצויין אצל
שחיטה מומחין הן ומו סבר לא אמרינן רוב
מצויין אצל שחיטה מומחין הן אמר רב נחמן
בר יצחק לא דכולי עלמא רוב מצויין אצל
שחיטה מומחין הן ובבית דכ"ע לא פליגי
דשרי באשפה שבשוק דכולי עלמא לא פליגי
דאסור כי פליגי באשפה שבבית מ"ם אדם
עשוי להטיל נבלתו באשפה שבבית ומו סבר
אין אדם עשוי להטיל נבלתו באשפה
שבבית אמר ר' נראין דברי רבי יהודה שמצאן באשפה מאי
אשפה אילימא אשפה שבשוק הא אמרת דכולי עלמא לא
לאו פשיטא באשפה שבבית אימא סיפא ודברי רבי חנינא של רבי
יוסי הגלילי שמצאן בבית מאי בית אילימא בית ממש האמרת דכולי
עלמא לא פליגי דשרי אלא פשיטא באשפה שבבית קשיא דברי אדרבי
הכי

א) נבלה דל"ר דלתיפשה.

א) נבלה דל"ר וכו' תמנא אה"ר
כלל מבלה כפטח
וקדשים מאי וכו'. ב) נבלה
דל"ר אלא אמתר רוב מצויין
אצל שחיטה מומחין הן כלומר
דאמרינן וכו'.

דכרבי חנינא סבירא ליה: קשיא דרבי אדרבי.
דכרבי רבי חנינא כנו של רבי יוסי
הגלילי דמתיר צבאשפה שבבית אדרבי:
הכי